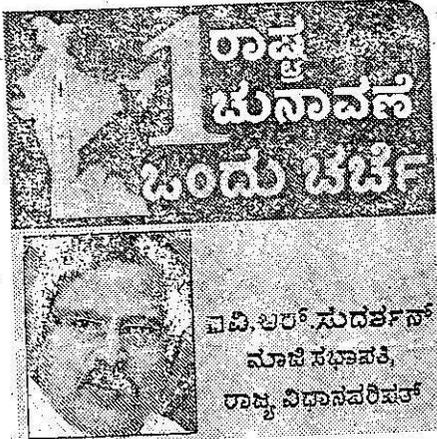

ಬಹುತ್ವ ಭಾರತದ ಆಶಯದಡಿ ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾರಿಗೆ ಬರಲಿ

ಒಂದು ದೇಶ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆ ಮೊದಲು ದೆಹಲಿಯ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು. ಯಾವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದರ ನಡೆ ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಒಂದು ನಾಯಕತ್ವ ಆಗುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮೊದಲು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ದೇಶವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ನಂತರ 1952ರಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆಗಳು ಆರಂಭವಾದವು. 1957 ರಿಂದ 1967 ರವರೆವಿಗೂ ಲೋಕಸಭೆ ಹಾಗೂ ವಿಧಾನಸಭೆಗಳಿಗೆ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆದಿವೆ. 1967ರ ನಂತರ ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷಗಳ ಉದಯವಾದವು. ವಿಧಾನಸಭೆಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಬಹುಮತ ಬರದ, ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಿತ್ತ ಸರ್ಕಾರಗಳ ರಚನೆಯಾದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ 1969ರ ನಂತರದ ದೇಶ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಜಾರ್ಥಕ ಸಂಘರ್ಷದ ಪರಿಣಾಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವು ಇಬ್ಭಾಗವಾಯಿತು. ಇವೆಲ್ಲದರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಕಸಭಾ ವಿಧಾನಸಭಾ ಚುನಾವಣೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ, ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಗುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸೇತರ ಪಕ್ಷಗಳ ಉದಯ
1967ರಲ್ಲಿ ಆಕಾಲಿದಳ, ಕೇರಳ, ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷವು ಪ್ರಬಲವಾಯಿತು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಪಕ್ಷಗಳು ಜನತಾಳಿದವು. 1976ರ ನಂತರ ಎಪಡೀಂಕ್ ಪಕ್ಷ ಆರಂಭವಾಯಿತು. 1980ರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಜನತಾ ಪಕ್ಷ ಉದಯಿಸಿತು. 1983ರ ನಂತರ ಜನತಾ ಪರಿವಾರ ಇಬ್ಭಾಗವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪಕ್ಷ ಒರಿಸ್ಸಾದಲ್ಲಿ ಬಿಜೆಡಿ, ಬಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಿಜೆಪಿಯು, ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಪಿಎಐಎಲ್ ಲೋಕದಳ ಪಕ್ಷಗಳು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದವು.

ಚುನಾವಣಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳು
ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಚುನಾವಣೆಗಳು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆದಿವೆ. 1952ರಿಂದ 67 ರವರೆವಿಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಸಂವಿಧಾನದ ಕೊಡುಗೆ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ದೇಶದ ಜನತೆ ಸುಭದ್ರ ಸರ್ಕಾರವಾಗಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನೆಹರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಿದ್ದರು. ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿಯ ಹತ್ಯೆಯ ಅನುಕಂಪ, 1989ರಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ವಿರುದ್ಧದ ಹೋರಾಟದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಪಿಎಂ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. 1991

ರಲ್ಲಿ ರಾಜೀವ್‌ಗಾಂಧಿ ಹತ್ಯೆಯ ಅನುಕಂಪ, 1996 ರಿಂದ 1999 ರವರೆವಿಗೂ ಸಮಿತ್ತ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ದೇವೇಗೌಡರು ತಮ್ಮಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ವಾಜಪೇಯಿ 1 ಮತದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸಮತ ಸೋತಿದ್ದ ಅನುಕಂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ವಾಜಪೇಯಿ ಸಮಿತ್ತ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಯೀ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದರು. 2004ರ ನಂತರ ಸೋನಿಯಾಗಾಂಧಿ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ನಡವಳಿ ಪಕ್ಷಗಳು ಯುಪಿಎ 10 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸಿತು. 2009ರಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮತ್ತೇ ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗಿದ್ದ ಮನಮೋಹನ್‌ಸಿಂಗ್ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿಪರ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಿ ರಾಜೀಯ ನಾಯಕತ್ವಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ನೀಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮದಿಂದಲೇ ಮತ್ತೆ 2014 ಮತ್ತು 2019ರಲ್ಲಿ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಿಚಾರಗಳಿಂದಲೇ ಬಿಜೆಪಿಯ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿ ಪ್ರಧಾನಿ ಯಾದರು.

ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯವೇ ಬಹುತ್ವ ಭಾರತ ಬಲಿಷ್ಠ ಭಾರತ
ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ದೇಶ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ

ಹೊಂದಿ, ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ದೇಶವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನ ಜನಪರ, ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ದೇಶದ ಸಮಗ್ರತೆಯ ಬುನಾದಿ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಭಾರತದ ನೆಲದ ಮಣ್ಣಿನ ಗುಣಕ್ಕೆ ಸಂವಿಧಾನ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ಸಂವಿಧಾನದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ದೇಶದ ಜನ ಬಯಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಾಗಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಬಲಿಷ್ಠ ಭಾರತ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ, ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಸಮುದಾರರ ಬಹುತ್ವ ಭಾರತದ ನಿಲುವು, ಗುಣಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮುದ್ದೇಶದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇಶ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆಯ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿ ಕಾನೂನಾಗಿ ಜಾರಿಯಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ದೇಶದ 70 ವರ್ಷಗಳ ಆಡಳಿತದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂವಿಧಾನದ ಬಹುತ್ವ ಭಾರತ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇಶ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆಯ ಚರ್ಚೆ ಆಗಬೇಕೆಂದ. ಲೋಕಸಭೆ ಮತ್ತು ವಿಧಾನಸಭೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಮಿತಿಗೊಳಿಸಿ ನಗರಪಾಲಿಕೆಗಳಿಗೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣಾ ಸುಧಾರಣೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗದೇ ಹೋದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಚುನಾವಣಾ ಆಯೋಗವು ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ವಿಧಾನಸಭೆ, ಲೋಕಸಭೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳೊಳಗೆ ವಜಾಗೊಳಬಾರದು. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ, ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ಮೇಲೆ ಆಫಾದನೆ ಬಂದರೆ ಪರ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪರ್ಯಾಯ ನಾಯಕತ್ವ ಆಯ್ಕೆ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿ ಚುನಾವಣೆಗೊಂದು ಮತವಿತ್ತಿ ತಯಾರಿಕೆ ಸಮಯ ವ್ಯರ್ಥ ಹಾಗೂ ಹಣ ಪೋಲಾಗುವಂತಾಗಿದೆ. ಪದೇ ಪದೇ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಆಡಳಿತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಚಾರದ ಕಡೆ ಗಮನಹರಿಸುವುದರಿಂದ ಆಡಳಿತ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪಚುನಾವಣೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ನಿಲುವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪ ಚುನಾವಣೆ

ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಸರ್ಕಾರ ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಿಳಿಯುವುದರಿಂದ ಆಡಳಿತ ಕುಸಿಯುತ್ತದೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ನೀತಿಸಂಹಿತೆಗೊಳಪಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಕುಶಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಪಕ್ಕಾಂತರ ನಿಷೇಧ ಕಾಯ್ದೆಯನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಠಿಣ ಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಚಾವೆ ಕೆಳಗೆ ತೆರೆ ಬಂದು ರಂಗೋಲಿ ಕೆಳಗೆ ತೆರೆ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ಇರಬಾರದು. ಒಂದು ದೇಶ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆಗೂ ಮುನ್ನ ದೇಶವು ವಿವಿಧ ವಿಚಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಂಪರೆ ಇರುವುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜ್ಯ ದಳಗಳ ಬಳಕೆಗೂ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಭಾಷೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸದ ಕರ್ನಾಟಕ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ ಎಂಬಂತೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹಿಂದಿ ಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಜೊತೆಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ಗೂ ಅಧಿಕೃತ ನೀಡಬೇಕು. ನದಿಗಳ ಜೋಡಣೆಯಾಗಿ ಜಲಸಂಪನ್ಮೂಲ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕು. ಮಹಿಳಾ ಮೀಸಲಾತಿ, ಒಬಿಸಿ ಮೀಸಲಾತಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲುವು ಬೇಕು. ಪ್ರತಿ 15 ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಪುನರ್ ವಿಂಗಡಣೆಯಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಚರ್ಚೆ ಸಂಸತ್ತಿನಿಂದ ಆರಂಭವಾಗಲಿ
ಈ ಚರ್ಚೆ ಮೊದಲು ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು. ಯಾವ ಪರಿ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದರ ನಡೆ ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಒಂದು ನಾಯಕತ್ವ ಆಗುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮೊದಲು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಲೋಕಸಭೆ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ನಿರ್ಣಯ ಕೈಗೊಂಡ ನಂತರ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಧಾನಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೊಳಪಡಬೇಕು. ಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿ ಲೇಖನ ಮೇಲೆ ಆರಂಭವಾಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿನ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ತ್ವರಿತ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಿ ಬಹುತ್ವ ಭಾರತವೇ ಬಲಿಷ್ಠ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇಶ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆಯ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.